

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/3/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200493
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3015200493.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana v právnej veci žalobcu: Stanislav Zaťko GASTROSERVIS, so sídlom Stará cesta 167/46, 972 11 Lazany, IČO: 33 608 393, zast. JUDr. Martinom Špakom, advokátom, so sídlom Odborárov 49, 052 01 Spišská Nová Ves proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. októbra 2015 č. k. 11S/25/2015-48, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. októbra 2015 č. k. 11S/25/2015-48 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/187734/2015/5201 z 05.05.2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

2. Krajský súd poukázal na nemožnosť odpustenia splnenia podmienok na odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) stanovené v ustanovení § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z.“) a na ich hmotnoprávnu povahu. Ďalej uviedol, že zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužívateľnosť tohto práva, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať jednak to, že zdaniteľné plnenie bolo reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre, a jednak to, že prijatý tovar ďalej použil na dodávky tovaru a služieb ako platiteľ.

Samotná faktúra a doklad o jej úhrade sú síce formálnou podmienkou priznania nároku na odpočet DPH, nie sú však postačujúcou pre priznanie nároku na odpočet DPH, pokiaľ nie sú odrazom reálneho plnenia. Technicky je totiž možné vyhotoviť akúkoľvek faktúru či podklad znejúci na určité plnenie, bez ohľadu na to, či takéto plnenie bolo skutočne poskytnuté.

3. Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol v medziach žaloby v súlade so zákonom a správnej žalobe nie je možné priznať úspech. Žalovaný a správca dane v prejednávanej veci sa riadili citovanými zák. ustanoveniami, v rozhodnutiach náležite odôvodnili, z akých dôvodov pri rozhodovaní vychádzali, opísali zistený skutkový stav a uviedli, podľa akých právnych ustanovení vo veci rozhodli, svoju úvahu, prečo bol žalobcovi vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty za kontrolované daňové obdobie, riadne odôvodnili. Aj podľa názoru krajského súdu vzhľadom k zistenému skutkovému stavu bolo preukázané, že spoločnosť SLOVPRODUCT s.r.o. nedodala tovar deklarovaný na faktúre žalobcovi. Tovar bol dodaný priamo jeho výrobcom spoločnosti MEDAS s.r.o., ktorá spoločnosť si zabezpečila aj jeho prepravu, a to priamo od výrobcu. Správca dane riadne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol. Žalovaný, ktorý jeho rozhodnutie potvrdil, a tiež i správca dane sa riadili ustanoveniami zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 563/2009 Z.z.“) a zákona č. 222/2004 Z.z.

4. Krajský súd označil za nedôvodnú námietku žalobcu, že správne orgány na neho prenášali dôkazné bremeno nad rámec zákona, keďže predložil všetky potrebné a jemu dostupné doklady. Daňové orgány konali v medziach zákona, žalobcu nezaťažovali nad mieru únosnú a vykonávali dokazovanie počas daňovej kontroly tak, aby bol riadne zistený skutkový stav. Postupom žalovaného a správcu dane neboli porušené žiadne práva žalobcu. Nedošlo k porušeniu zásady právnej istoty ani zásady predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy.

II.

5. Vo včas podanom odvolaní z 16.03.2016 žalobca namietal, že sa mu postupom prvostupňového súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí vec nesprávne právne posúdil (§205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), neúplne zistil skutkový stav veci (§205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), lebo nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy a konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej (§205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

6. Žalobca v odvolaní v prvom rade poukázal na postup krajského súdu, ktorý po oboznámení sa so zisteniami žalovaného, resp. orgánu, ktorý konal za žalovaného na prvom stupni, tieto zistenia bez primeraného dôvodu akceptoval. Žalobca sa kvalifikovane vyjadril k zisteniam žalovaného nielen v žalobnom návrhu, ale aj vo svojom podaní z 28.09.2015, kde poukázal na viaceré ustanovenia nielen zák. č. 222/2004 Z. z., ale aj ustanovenia zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“).

V odôvodnení rozsudku však podľa žalobcu absentuje akákoľvek zmienka o vecnej a právnej kvalifikácii žalobcu k prejednávanému sporu. Žalobca netvrdí, že súd bol povinný sa zaoberať každou jednou argumentáciou žalobcu, avšak práve z hľadiska dostatočného, ale najmä kvalifikovaného odôvodnenia svojho rozhodnutia mal prvostupňový súd aspoň okrajom uviesť, prečo nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalobcu. Porušenie zásady uvedenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ktorú nadväzujú žalobcom uplatnené odvolacie dôvody, je o to intenzívnejšie, že argumentácia žalobcu mala racionálny základ, nebola zjavne neopodstatnená, ale najmä táto argumentácia bola plne v súlade s platnými právnymi predpismi.

7. Žalobca ďalej poukázal na nedostatočne zistený skutkový stav, keď navrhol vykonať dokazovanie, a to výsluchom svedka Ing. X. B. aj v konaní pred súdom, keďže súd v zmysle zásady správneho súdnictva nie je viazaný skutkovými zisteniami pred správnym orgánom. Žalobca je presvedčený, že navrhnutý svedok by mohol v predmetnej veci podať kvalifikovanú svedeckú výpoveď, ktorá by mohla

objasniť genézu celého obchodného vzťahu.

8. K námietke neprávneho právneho posúdenia veci žalobca uviedol, že počas celej doby, či už správneho konania, alebo aj konania pred súdom konštantne uvádzal genézu celého obchodného vzťahu. Tieto tvrdenia preukazoval viacerými listinnými dôkazmi, ktoré však ani správca dane ako prvostupňový orgán u žalovaného, ani samotný žalovaný nijakým spôsobom nevyhodnotil. Keďže prvostupňový súd v celom rozsahu prebral rétoriku žalovaného, ani prvostupňový súd k týmto skutočnostiam nezaujal žiadne stanovisko. Za kategorické posúdenia považujeme práve postup žalobcu v zmysle § 332 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ak by správca dane čo i len malou mierou načúval tvrdeniam žalobcu, mal by za preukázané, že dielo nebolo možné zhotoviť u žalobcu a previesť do spoločnosti MEDAS, s. r. o., ale že bolo nevyhnutné ho zhotoviť práve v prevádzke, kde bude trvalo užívané.

9. Žalobca ďalej uviedol, že správca dane, žalovaný a v konečnom dôsledku ani prvostupňový súd sa nevyjadril k ďalšej kategorickej skutočnosti, a teda k uplatňovaniu zásady daňovej neutrality. Podľa nášho názoru, ak mal správca dane za preukázané, že tovar nebol žalobcovi dodaný, nebolo možné za ten istý tovar (ktorý údajne nemohol byť dodaný) vyrubiť platiteľovi dane, teda žalobcovi, daň z pridanej hodnoty. Aj v tomto smere sa prvostupňový súd z nám neznámeho dôvodu s touto skutočnosťou vôbec nevysporiadal. Žalobca a obchodné spoločnosti, ktoré vykonávajú obchodnú činnosť sa primárne riadia Obchodným zákonníkom, ktorý im do značnej miery umožňuje zdaniteľné plnenia realizovať flexibilne, bez zbytočných obštrukcií. Uhradenie ceny za zhotovené dielo je v tomto prípade, aj v zmysle § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka, nespochybniteľne považované za platne uzatvorenú Zmluvu o dielo, na čo nadväzuje aj ust. § 536 ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka.

10. Žalobca tvrdenia prvostupňového súdu o tom, že žalovaný, a jemu podriadený správca dane, pri vykonávaní daňovej kontroly nežiadal listinné dôkazy, ktoré by boli nad únosnú mieru, nepovažuje za pravdivé. Celý odsek na str. č. 5 odôvodnenia je napísaný veľmi abstraktne a nemá podľa nášho názoru takmer žiadnu výpovednú hodnotu. Prvostupňový súd podľa nášho názoru nepochopil obsah žalobcom predkladaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/10/2012 a 3Sžf/1/2011, kde odvolacie súdy úplne jasne a zrozumiteľne opísali problematiku zákazu prenášania dôkazného bremena na daňový subjekt. Žalobca si uchovaním svojej evidencie vyčerpал svoju dôkaznú povinnosť a na základe týchto skutočností to bol práve žalovaný, ktorý, v prípade pochybnosti o uskutočnení zdaniteľného obchodu, mal ešte pred vydaním rozhodnutia na prvom stupni v rámci správneho konania, preukázať neuskutočnenie zdaniteľného plnenia a to tak, že dôkazy svedčiacie v neprospech žalobcu, budú nespochybniteľné. Za nesúlad v dôkazoch, na ktoré poukazuje žalovaný je ako sankcia možná daňová pokuta ale nie nepriznanie nároku na odpočet DPH z dôvodu, že tovar dodaný nebol, keďže aj samotný žalovaný potvrdil, že tovar dodaný bol.

11. Záverom žalobca navrhol, aby bol rozsudok krajského súdu zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie.

12. V stanovisku žalovaného k odvolaniu žalobcu z 07.01.2016 žalovaný uviedol, že naďalej trvá v plnom rozsahu na svojich záveroch uvedených ako v žalobe napadnutom rozhodnutí, tak aj vo svojom stanovisku k žalobe, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie boli vydané v súlade s právnymi predpismi.

13. Žalovaný zastáva názor, že v predmetnej sporovej veci je právne irelevantné vzdelanie zamestnancov správcu dane (daňových kontrolórov) a táto skutočnosť rozhodne nemá žiadny vplyv na náležité a správne posúdenie právneho stavu veci v otázke vzniku oprávneného nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty. Je zavádzajúce tvrdenie žalobcu, že údajná úhrada diela nikdy neprebehla medzi spoločnosťou MEDAS, s.r.o. a spoločnosťou AER, spol. s r.o.

14. Žalovaný naďalej trvá na tom, že postupom správcu dane nebola porušená základná zásada pri uplatňovaní dane z pridanej hodnoty a to zásada neutrality - žalobcovi nebolo uznané právo na odpočítanie dane z faktúry č. 10004 od dodávateľa SLOVPRODUCT, s.r.o. a daň z odberateľských

faktúr pre spoločnosť MEDAS, s.r.o. sa stala splatnou v zmysle § 69 ods. 5 zák. č. 222/2004 Z. z. Každá osoba, ktorá uvedie vo faktúre alebo v inom doklade o predaji daň, je povinná zaplatiť túto daň. Správca dane nespochybnil reálnosť uskutočneného zdaniteľného obchodu (dodanie tovaru), ako uvádza žalobca v podanom odvolaní, spochybnil uskutočnenie zdaniteľného obchodu dodávateľskou spoločnosťou SLOVPRODUCT, s.r.o. V konaní bolo nepochybne preukázané, že údajná dodávateľská spoločnosť nemohla žalobcovi dodať predmetný tovar - linku na výrobu medoviny vrátane balenia do fliaš.

15. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

III.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

18. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a § 167 ods. 2 s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite a skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu, vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj keď s ohľadom na túto judikatúru nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky podstatné argumenty prednesené stranami, ktoré uviedli v konaní. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na právne závery účastníkov.

20. V tejto súvislosti dáva Najvyšší súd do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. IV. ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, z ktorého vyplýva:

„Jednou z neoddeliteľných súčastí princípu právnej istoty v demokratickom a právnom štáte je aj garancia, že ak sa osoba využijúc svoje základné právo na súdnu ochranu obráti so svojím návrhom na nezávislý a nestranný súd, má právo na to, aby súd o jej návrhu rozhodol a svoj právny názor vyjadril vo

forme zákonného rozhodnutia. Na túto skutočnosť pamätá aj generálna právna norma civilného procesu (Občianskeho súdneho poriadku) v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Vzhľadom na uvedené je potrebné, aby všeobecný súd pamätal na všetky náležitosti zákonného rozhodnutia, tak ako ich predpokladá zákon, a tieto pri jeho tvorbe prakticky aj aplikoval. Výsledkom dodržania zákonných ustanovení by malo byť presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie.“

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva uvádza, že „hoci vnútroštátny súd má určitú mieru uváženia pri výbere argumentov v konkrétnom prípade a pri pripúšťaní dôkazov podporujúcich návrhy strán, orgán verejnej moci je povinný zdôvodniť svoj postup uvedením dôvodov pre svoje rozhodnutia.“ (Suominen v. Fínsko, § 36; Tatishvili v. Rusko, § 58).

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

21. Odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

22. Po preskúmaní obsahu spisu a rozhodnutia krajského súdu musí odvolací súd konštatovať, že odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku sú dôvodné. Krajský súd vo veľkej miere prevzal zhodnotenie skutkového stavu vychádzajúceho z administratívneho spisu spolu s argumentáciou žalovaného bez toho, aby zhodnotil, prečo ju považuje za relevantnú. Konštatáciu, že aj podľa názoru krajského súdu vzhľadom k zistenému skutkovému stavu bolo preukázané, že spoločnosť SLOVPRODUCT s.r.o. nedodala tovar deklarovaný na faktúre žalobcovi a tovar bol dodaný priamo jeho výrobcom spoločnosti MEDAS s.r.o., ktorá spoločnosť si zabezpečila aj jeho prepravu, a to priamo od výrobcu, nemožno považovať za dostačujúcu.

Ak mal krajský súd za to, že správca dane riadne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol, tak ako to v odôvodnení uviedol, mal sa s tým v rozhodnutí náležite zaoberať, predovšetkým na žalobcom uvádzané žalobné dôvody. Krajský súd síce uviedol, že námietka žalobcu, že správne orgány na neho prenášali dôkazné bremeno nad rámec zákona je nedôvodná, no z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní tohto záveru. Krajský súd taktiež vôbec nevysporiadal s návrhom na vykonanie dokazovania, a to výsluchom svedka v súdnom konaní, ktoré žalobca navrhol.

23. V náleze sp. zn. I. ÚS 33/2012 sa Ústavný súd Slovenskej republiky zaoberal skutočnosťou, kedy

všeobecný súd vo svojom rozhodnutí nezhodnotil všetky existujúce skutkové zistenia a v tejto súvislosti uviedol:

„Ústavný súd pripomína, že porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, keď v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne alebo tým skôr - pokiaľ ich účastník konania namietal, no napriek tomu ich všeobecný súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť. Pokiaľ všeobecný súd postupuje takto, dopúšťa sa okrem iného aj ľubovôle zakázanej v čl. 2 ods. 2 ústavy.“

24. V odôvodnení rozsudku krajského súdu úplne absentuje vysporiadanie sa s námietkou porušenia zásady neutrality v daňovom konaní, ako aj zdôvodnenie (hoci stručné), prečo nepovažoval krajský súd použitie žalobcom uvádzanej judikatúry v konaní za relevantné. Najvyšší súd si uvedomuje, že odôvodnenie krajského súdu nemusí reagovať na všetky námietky a argumenty žalobcu, avšak sa domnieva, že v prejednávanej veci krajský súd nereagoval na tie právne významné.

25. Rozhodnutie krajského súdu, ktoré nedá odpovede na relevantné otázky nastolené žalobcom v žalobe a obmedzí sa na zhrnutie skutkového stavu, citáciu právnych predpisov a ich abstraktné posúdenie, je nutné považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces. Takýmto postupom bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 2 O.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

26. Vo svetle uvedeného má odvolací súd za to, že sa krajský súd náležitým spôsobom nevysporiadal s argumentami žalobcu o možnom porušení zásad daňového konania, o neúmernom prenášaní dôkazného bremena, s návrhmi na doplnenie dokazovania a v odôvodnení napadnutého uznesenia na ne dostatočne nereagoval.

27. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na princíp dvojinstančnosti konania spočívajúci v tom, že každá skutková a právna otázka, ktorá je v prejednávanej veci rozhodujúca, musí byť predmetom posúdenia súdu nielen súdom prvého stupňa, ale aj odvolacieho súdu. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nie je oprávnený nahrádzať postupy krajského súdu v konaní, keďže by tým odňal žalobcovi ako aj žalovanému možnosť konať pred súdom v dvojstupňovom konaní, dospel odvolací súd na základe vyššie uvedeného k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

28. Odvolací súd má za to, že iný postup by vzhľadom na okolnosti prípadu bol v rozpore so zásadou denegatio justitiae - odopretie spravodlivého súdu, čo by znamenalo porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

29. Na dôvažok Najvyšší súd dodáva, že sa nezaoberal ďalšími argumentmi uvedenými v odvolaní žalobcu, nakoľko má za to, že už vyššie uvedené skutočnosti sú dostačujúcim dôvodom na zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

30. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu sa zaoberať argumentáciou o neúmernom prenášaní dôkazného bremena na žalobcu a porušením zásady neutrality aj v súvislosti s možným použitím žalobcom uplatnenej judikatúry Najvyššieho súdu a Súdneho dvora v prejednávanej veci.

31. V novom rozhodnutí krajský súd zároveň rozhodne o náhrade trov celého konania (§224 ods. 3 O.s.p.).

32. S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb.

Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.